

**GROOTMOEDIGHEID VAN EEN SURINAAMSCHEN
SLAVENJONGEN.**

Het is nog niet lang geleden dat er in onze West-Indien slaven waren, en dat al de negers daar in dit ongelukkige lot deelden. Zij werden dikwerf hard behandeld en stonden aan allerlei willekeur bloot.

Bovenstaand plaatje stelt u eene tentboot voor, waarmede men aldaar de rivieren op- en af vaart, om van de eene plantage tot de andere te komen. Gij ziet die boot wordt bestuurd en voortgeroeid door negers. In den tijd toen deze negers nog slaven waren, verhaalde iemand het navolgende:

— Het was in den kleinen regentijd, dat ik op zekeren dag het plan maakte, om een bezoek te brengen aan een mijner vrienden, directeur eener plantage, op eenige uren afstand van de mijne gelegen. Ik gaf den bastiaan ¹⁾ 's avonds bevel, om daartoe een kleine korjaal ²⁾, die tevens geschikt was om er een zeil op te zetten, in gereedheid te brengen, en te zorgen, dat ik er den volgenden morgen gebruik van kon maken.

Reeds vroeg in den ochtend had ik alles zoodanig geregeld, dat ik kon vertrekken. Toen ik dus de noodige bevelen voor dien dag gegeven had, vroeg ik den bastiaan: — „Hebt gij gezegd, dat de korjaal in orde is?“ — „Ja, Massa ³⁾,“ antwoordde hij, „ik heb dat aan Dirk opgedragen. Hij is dan ook aan 't werk gegaan; maar nu zegt hij, dat het roer weg is, en indien dat niet terug wordt gevonden, zult gij niet kunnen vertrekken.“

Ik was door dit bericht, gelijk gij wel begrijpen kunt, niet weinig teleurgesteld. Als men van mening is, een aangenaam uitstapje te maken, en men wordt plotseling in de uitvoering verhinderd, dan heeft dat bij de meeste menschen een ongunstigen invloed op het humeur. Daarbij kwam, dat een ellendige slaaf oorzaak was van mijne teleurstelling.

— „Roep Dirk hier!“ riep ik in hevige gramschap den bastiaan toe.

Dirk was een jonge slaaf van nauwelijks zeventien jaren, een Afrikaan van onvermogen ras. Hij was nu reeds een goed arbeider. Ofschoon zijne krachten nog niet volkomen ontwikkeld waren, werkte hij reeds zoo goed als een volwassen neger.

— „Waar hebt gij het roer van de korjaal gelaten?“ riep ik hem toe, toen de bastiaan hem bij mij bragt.

— „Ik heb het niet gevonden, meester!“ was zijn antwoord.

— „Maar gij hadt het moeten vinden! Nu zijt gij oorzaak, dat ik niet gaan kan!“

— „Ik niet, Massa! Ik kan geen roer maken!“

— „Brutale hond! Ik zal u vinden!“ zoo schreeuwde ik het uit, mijn drift niet langer meester; en ik gaf den bastiaan bevel, hem twintig zweepslagen te geven.

Aan dat bevel werd voldaan. Maar nauwelijks had de arme jongen de straf ondergaan, of 't viel mij in, dat ik zelf het roer had geborgen, ten einde naar dat model nog een tweede te laten maken. Ik schaamde mij voor mijzelf, om het onrecht, dat ik begaan had — maar 't was maar een slaaf! een neger! Onmiddellijk liet ik het roer naar de korjaal brengen, en ik begon mijne reis.

Onder de slaven, die mij vergezelden, was ook Dirk. Ofschoon hij zoo even eene strafstelling had gehad, zat hij thans weder te pagaaien (roeijen), alsof er niets gebeurd was.

Toen wij een half uur waren voortgeroeid, begon een ons gunstig windje zich te verheffen. Het zeil werd uitge-spannen en het ligte vaartuig scheen door het water te vliegen. Naarmate wij de zee meer naderden, nam de wind toe, zoo dat hij weldra tot een storm klom. Daar brak plotseling de mast, en in een oogenblik sloeg de korjaal om.

Daar ik niet kon zwemmen, had ik een zekeren dood voor oogen. Ik zonk oogenblikkelijk en verloor weldra het bewustzijn.

¹⁾ Een neger die zelf slaaf is, doch opzigt over de andere slaven heeft, en altijd met de zweep gewapend is, om de straffoeningen te voltrekken.

²⁾ Vaartuig, boot.

³⁾ Meester.

Toen ik weder tot mijzelf kwam, lag ik op het strand in de armen van denzelfden Dirk, dien ik eenige uren te voren onrechtvaardig had laten slaan. Hij was bezig mij te wrijven en mij zijnen adem in mond en neusgaten te blazen. Nauwelijks had ik de oogen opgeslagen, of hij riep mij toe:

— „Hoe is het, meester?“
— „Beter, mijn jongen,“ was mijn antwoord, „maar hoe kom ik hier? Wat is er met mij gebeurd?“

Hij verhaalde mij nu, dat hij, op het oogenblik waarop hij mij zag zinken, mij had willen grijpen, maar door de snelheid van den stroom was weggedreven, gelijk zijne makkers. Hij had zijnen meester echter niet willen verlaten en 't was hem, ofschoon met de uiterste krachtsinspanning en, gelijk men denken kan, niet zonder levensgevaar, eindelijk gelukt, mij te vatten, en al zwemmende naar den wal te slepen.

Ik had mijn leven aan mijnen slaaf, mijnen nog kort te voren door mij mishandelden slaaf, te danken. Een vurig dankgebed steeg uit mijnen boezem tot God, maar tevens de belofte, dat ik voortaan een goede heer voor mijne slaven zou zijn. Ik heb woord gehouden, en 't heeft mij volstrekt geene moeite gekost; want ik heb ondervonden, dat, hoe zachter en billijker men zijne slaven behandelt, zij des te gemakkelijker te regeren zijn, en men de orde des te beter onder hen kan bewaren.“

VOOR DEN ONDERWIJZER.

MEI. — VIJFDE WEEK.

De uitstorting van den Heiligen Geest.
Handelingen 2.

Vs. 1 en 2. Waar waren de discipelen bijeen? Het verband maakt het nauwelijks mogelijk aan eenige andere plaats dan aan den tempel zelven te denken.

Het geluid, gelijk een geweldigen wind, mogt in dit gedeelte des jaars terzegt verbaring wekken. De hemel is dan in Palestina altijd helder, zoodat alleen een teeken, een getuigenis van hooger magt daarin kon worden opgemerkt. Het ontstaan van dit geluid, het karakter der vuurtongen (vs. 3) en het spreken met andere talen, niet als blijvend vermogen maar als openbaring van de werking van Gods Geest in dien stond op des mensche geest, is voor onze wetenschap geheel overklaarbaar. Dit overklaarbare nochtan geeft het ongelooft geen recht, en mag het geloof niet verleden om te spreken van een verbreken van natuurwetten door het wonder. Wanneer het Gode behaagt zich als de levende God te openbaren aan zinnelijke wezens, wanneer Hij zondaren wil doen verstaan, dat eene levende betrekking tusschen den mensch en zijn Schepper mogelijk is, en de Hemelsche Vader daartoe zijne heerlijkheid op buitengewone wijze openbaart, wie zal dan zich vermeten om te zeggen, dat zulk eene daad Gods met zijne eigene wetten, dat is met zijn heilig wezen in strijd is?

Vs. 14—36. Petrus' eerste apostolische rede staat daar steeds als een heerlijk gedenkstuk van de eerste evangelieprediking. Hij doet, wat Paulus beschrijft (2 Kor. 4: 2) als zich „door openbaring der waarheid aangenaam te maken aan aller menschen conscientie,“ en dit met de uitkomst, welke dezelfde Apostel teekent (1 Kor. 14: 24, 25).

Welk doel toch zocht Petrus te bereiken?
Blijkens vs. 36, dat het gansche huis Israels zekere ijk wete, of liever kenne (met conscientieovertuiging bekenne) dat God Jezus, den gekruisigde, tot Heer en Christus heeft gemaakt.

Petrus wil overtuigen, niet eenige waarheid als wet opleggen, maar alleen de conscientie zijner hoorders voor goddelijken invloed vormen. Hij poogt te spreken naar aller behoefte en vatbaarheid, zoodat door zijne schuld niemand van den indruk der waarheid verstoken worde. Hij tracht te brengen tot eene zekere overtuiging door geheel in te gaan in de behoeften en eigenaardigheden van het standpunt zijner hoorders. En hoe doet hij dit alles?

Eerst herinnert hij wat Joel als voleinding des ouden Verbonds en openbaring van het Messiaistijperk heeft aangekondigd. Aan deze voor iederen Israëliet verstaanbare profetische schildering verbindt hij a. het door hen aanschouwde van Jezus' leven, heerlijkheid en uitende; b. hun getuigenis aangaande Jezus' opstanding als een feit in overeenstemming met zijn heilig leven, en profetisch voorzien door den zelf als zondaar steeds in zijn graf rustenden patriarch David. Niet maar van eene enkele op hun getuigenis te gelooven gebeurtenis, maar van eene van den volmaakt Heilige te verwachten en profetisch van hem vooruitgeziene heerlijkheid waren zij de getuigen. Bovendien had hun dus in het verleden vooruit gecrediteerd getuigenis zijne bevestiging in de anders overklaarbare getuigenissen van het heden. Zij hadden gezien en gehoord wat hun deed vragen: „wat wil dit toch zijn?“ Als Israëlieten konden zij allen het door den Heiligen Geest in Psalm 110 bebloofde. Die belofte had heden hare vervulling erlangd. Op

velerlei wijze en op voor aller conscientie verstaanbare wijze had alzo God zelf getuigd. Niets werd hun met menschengezag te gelooven opgelegd. Zelf moest de innerlijke mensch in hen oordeelen, de zaak lag nu tusschen hen en God, hun leven en behoud rustten als in hunne eigen hand. — In vrije onderwerping aan de waarheid vroegen dan ook velen: wat moeten wij doen? — Deze betooning van gehoorzaamheid was onderwerping aan het gezag der waarheid, want zij droeg eene betere vrucht dan een slaafsch aannemen van leervorm of kerkgezag. Hun vrij geloof werkte als vrucht en genadegift des Heiligen Geestes door in hun leven. Der eerste gemeente ontbrak niet de vereenigende, mild en blijde makende liefde, zonder welke elke andere heerlijkheid zielloos en voorbijgaande is.

C. S. A. v. S.

„BREEK AAN, GEWENSCHTE DAG!“

Breek aan, gewenschte dag! waarin de Vorst des levens In heerlijkheid verschijnt en wederkeert naar d'aard! Breek aan, gewenschte dag, waarin de vrome tevens Aan d'uitroep heiliger vrees een blijden juichtoon paart! Alsdan smelt uwe Bruid, o Jezus! zaamvergaderd Beide uit deez' wereldzee en uit der graven nacht, U juichend te gemoet, waarop zij blinkend nadert, Tot 's Vaders troon, alwaar een stoorloos heil haar wacht.

Breek aan, gewenschte dag! maak aan ons bitter lijden En strijden hier op aarde een eind, zoolang begeerd! Verbreek der zonde magt, o Jezus! schenk verblijden Aan 't volk dat U verwacht en steeds tot U zich keert! Hoe zalig zal het zijn, hoe zalig in die ure, Wanneer ons oog U ziet bekleed met majesteit! Hoe grievend ook de smart die thans de ziel verdure, 't Is met dien éenen blik vergeten voor altijd.

Breek aan, gewenschte dag! Maar zien we alreë niet blinken Den reinen purpergloed van 't nieuwe morgenlicht? En waar het boek des tijds ons weldra dreigt te ontzinken, Rijst snel een schooner aard' voor ons verbaasd gezigt. Aldaar zal 't heerlijk zijn voor hen die U verachten. Die aan uw Woord getrouw U dienen hier op aard', Die, trots den tegenstand, bij dagen en bij nachten Uw liefde roemen, Heer! die ken voor 't kwaan bewaart.

Breek aan, gewenschte dag! ja, 'k wil mij voorbereiden Opdat ik in dien dag onstraflijk zij voor God; Gij, Jezus! zijt mijn hulp, Gij zult getrouw mij leiden Tot waar uw hand mij schenkt een eeuwig heilgenot. Mijn lamp zij dus gevuld met de olie der genade, Wanneer: „de Bruidgom komt!“ mij luide wordt vermeld; Dan slaat Gij ons, o Heer! met liefde en blijdschap gade, Dan worden wij door U voor 's Vaders troon gesteld!

C.

ZIE, DIE DAG KOMT.

Gedenk den dag, dien 't menschedom wacht, Den dag van schrik en groote kracht, Die aard en hemel zal ontzetten. Als bij der Cherubs rigtgeshal, De almachtige Schepper van 't Heelal Gript in de schepping en haar wetten. Wanneer het vlammeud lichtapeet Te zalmgerold wordt als een kleeid, En in de vonkenzee verslonden. Heel de aardbol vlamt; en graf en zee Hun dooden roepen; 't driewerf „Wee.“ Den dag des torens zal verkonden. O, dag, die trots en hoogheid velt, Door Magier en Bard voorspeld, Door Ziener en Profet verkondigd, Wie leeft er die uw gloed zal zien, En niet van angst versmeltend vliën? Wie?

Hij slechts die door Hem ontzondigd, Den Hoogepriester kent, wiens bloed Zijn schuld en zonden heeft geboet; Tot vorst en priester hem geheiligd. Fier heft hij 't oog naar Sions kruin; De schepping vall' tot rookend puin, Zijn Heiland komt, die hem beveiligd. Des nieuwen levens deelgenoot Juicht hij bij graf en hel en dood, Tot overgankelijk zijn herboren.

Welzalg dien Gij hebt verkoren! Die, moog' de ontbindingsure slaan. In Christus, Heer, voor U zal staan. Hem zal het licht des levens gloren, De zon die nooit zal ondergaan!

C.